

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. december 4.
(vasárnap)**

Horváth Géza

2. KÉT ADVENT KÖZÖTT

Énekek: 164,1; 312; 455,3; 456

Lekció: 2Péter 3,10-18

Alapige: Titus 2,11-13

Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon, várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunk dicsősége megjelenését.

Imádkozzunk!

Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy kegyelmesnek szólíthattunk már az énekekben, és megvallhattuk, hogy itt vagyunk a te igéd hallására. Szeretnénk megvallani, hogy semmi másért nem jöttünk, csak azért, mert a gyülekezet közösségében szeretnénk együtt figyelni arra, hogy mit mondsz nekünk. Kérjük a te Szentlelked erejét, áldását ahhoz, hogy amit mondsz nekünk azt meg is tudjuk cselekedni, az látható formában jelenjen meg a mindennapi életünkben.

Bocsásd meg, hogy sokszor természetesenek vesszük, amiért sokkal inkább hálát kellene adni, amiért téged kellene magasztalni életünkért, erőnkért, a lehetőségért, az elménk felfogóképességéért. Úgyszólván azért, hogy van még időnk.

Könyörülj meg rajtunk, Urunk, hogy itt, a gyülekezettel együtt, tudjunk figyelni áldott beszédedre, áldott igédre.

Kérünk, tisztíts meg minket eközben, hadd járjon át bennünket a gyógyító folyó és tisztogasson meg belülről, hogy azután a külsőnkben majd ez látható legyen, legfőképpen addig, míg Jézus Krisztus visszajön, hogy hiba nélkül, szepelő nélkül találjon bennünket majd ama napon.

Ámen.

2. KÉT ADVENT KÖZÖTT

Igehirdetés

A múlt vasárnap is innen hangzott az igehirdetés, a Titushoz írt levél 2. fejezetéből, ebből a három versből. A múlt vasárnap a 11. versre figyeltünk csak. Arra, hogy megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.

Ha Isten éltet bennünket, a jövő vasárnap a 13. verssel fogunk foglalkozni, amelyben arról olvasunk, hogy majd megjelenik egyszer Jézus Krisztus. Az ég felhőiben eljön és minden szembe meg fogja látni. Éppen ezért Isten népe e között a két advent között él, Jézus Krisztus első eljövetele, testetöltése és másodszori dicsőséges visszajövetele között.

Ez a 12. vers, amivel a mai ige örvendeztet meg bennünket, majd pontosan erről fog szólni, hogy a Krisztust követő ember hogyan éljen e között a két advent között. Egy múltbeli tény tudatában és egy eljövendő esemény fényében kell éljünk. Ezt az apostol egészen konkrétá teszi itt az igében, amikor azt mondja: arra tanít minket az isten üdvözítő kegyelme, hogy mértékletesen, igazán szentül éljünk e jelenvaló világban, megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat.

A múlt vasárnapi igehirdetésből annyit hadd idézzek, és emlékeztessem a gyülekezetet, vagy akik most hallják először ezt az ígét, azoknak elmondjam, hogy a múlt vasárnap arról volt szó, hogy a Bibliában Isten mindig az evangéliummal jön először felénk. Ezért hangzott a 11. versben ez a tény: megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek. Mert mielőtt Isten bennünket számon kérne, Jézus Krisztus visszajövetelekor ítéletre vonna, először közli velünk az Ő kegyelmét, mégpedig üdvözítő kegyelmét.

Éppen ezért azt mondtam a múlt vasárnap, hogy ez az a tőke, amelynek a kamataiból élhetünk a hétköznapiakban. Ez az a kegyelembeli tény, amire hitünket alapozni lehet és alapozni kell. Ez határozza meg azt, hogyan éljünk e jelenvaló világban. Az Isten gyermeke számára éppen ezért nem az a fontos, hogy azért él úgy, mert vallásos, hanem azért kell, hogy úgy éljen, mert Isten valami olyasmit nyújtott neki, valami olyasmit adott neki Isten Jézus Krisztusban, amit abszolút nem érdemeltünk meg, és amely csak hálára, odaadásra és életünk odaszentelésére ösztönöz, kötelez bennünket.

Folytatódik az ige, és azt mondja: megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, mely arra tanít minket.

A múlt vasárnap nem volt szó arról, hogy mit jelent: minden embernek. Sokan tudniillik félreértik ezt a bibliai ígét, és azt mondják: ha minden embernek megjelent ez a kegyelem, akkor rendben van, mert akkor mindenkinek a sorsa jól van elrendezve. Ez a Bibliában nem így van, nem azt mondja nekünk, hogy minden ember üdvözülni fog, csak az, hogy megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek. Utána Pál leszűkíti a kört, és azt mondja: arra tanít minket. Pál odaérti magát, odaérti Titust, odaérti az akkori hívőket, és mivel ez bekerült a Bibliába, mert Istentől ihletett szavak és igék, ezért nyugodtan mondhatjuk: odaértjük a mai hívőket is. Arra tanít minket. Ezzel Pál leszűkíti a kört és azt mondja: nem minden embert fog ez arra tanítani, de minket arra tanít. Mert van, akit nem lehet tanítani erre, valakit nem fog tanítani az ige er-

re. Nem fog tanítani arra, hogy megjelent az üdvözítő kegyelem, de minket arra kell, hogy tanítson az ige.

Gondolkoztam azon, hogyan lehetne ezt a gyülekezetnek közelebb hozni, megmagyarázni egy példával, mert akkor értjük meg, hogy mit jelent. Akkor az egyik hirdetésben hallottam, hogy a Művészetek palotájában lesz egy koncert. Csak azért figyeltem rá, mert nem vagyok nagy koncertekre járó, vagy ilyen helyekre járó ember, de erre még én is elmentem volna. Zongora koncert volt. Persze nem mentem el, és akkor gondoltam arra, hogy tulajdonképpen így lehet ezt megmagyarázni, hogy meg van hirdetve ez a komolyzenei koncert. Nem tudom hány hely van, mondjuk, van ezer ülőhely, és nincs mondva, hogy csak a II. kerületi lakósok mehetnek, a többiek nem, vagy csak a környékbeliek mehetnek, nincs kitétel. Meg van hirdetve.

Mégis, fog menni mindenki? Nem! Mi tudjuk, hogy nem is mehetne mindenki, mert csak ezer hely van, de mégsem fog menni mindenki, csak vannak, akik el fognak menni.

Ehhez lehet hasonlítani Isten Krisztusban megjelent üdvözítő kegyelmét. Így érti az ige: minden embernek. Meg van hirdetve Isten kegyelme. Mi tudjuk, hogy csak egy bizonyos számú ember fog menni. És akik elmennek, azok három dologgal szembesülnek és három dolgon fognak csodálkozni.

Az egyik, hogy abban a teremben, vagy az üdvözültek seregében egy szék sem marad üresen. Ez lesz a csoda. Minden helyen fog ülni egy ember.

A második, amin fognak csodálkozni azok, akik elmennek, akiket tanít az üdvösség, az az, hogy miután minden hely megtelt, egy ember sem fog állni a pénztárnál, hogy én még vennék jegyet, de kiírták: minden jegy elkelt. Az utolsónak is lesz hely, egy ember sem fog sorba állni, hogy ő még jönne, de nem fér be.

A harmadik, amin csodálkozik az ilyen ember, hogy amikor belép a mennyek országába és elfoglalja a helyét, akkor nem az van odaírva, hogy jobb oldal 5. szék, hanem a saját nevünk lesz odaírva. Hiszen Isten ígéréből ezeket ki tudjuk olvasni. Jézus Krisztus azt mondta: elmegetek és helyet készítek nekünk: „Elmegetek, hogy helyet készítek nektek.”

Sok ige szól arról, hogy az Isten név szerint hív bennünket, név szerint ismer bennünket — mondja Mózesnek: név szerint ismerlek téged. A ti nevetek fel van írva a mennyben. — Sorolhatnék még igéket, amely arról szól, hogy az a hely az nekünk lesz fenntartva. Ezen fogunk csodálkozni, hogy az Úr tudta és tudja, hogy azt nekem készítette el. Hívott szent hívással. Én elindultam felé azért, mert vonzott az Ő mindent átható és engem teljesen megragadó kegyelme.

Tehát az ígében ezt jelenti, hogy minden embernek megjelent. De nem azt jelenti, hogy mindenki él ezzel a kegyelemmel, él ezzel az üdvösséggel. És mondja minden ember Budapesten: jaj, csak erre vártam. Jaj, de jó, ez hiányzott nekem. Sok ember mást fog mondani, hogy mire várt, mi hiányzik neki, mi kellene neki és ezt semmibe veszi.

Folytatók ez az ige, mert Pál itt nem azt mondja: na, akkor nézzük csak, ki nem fog jönni? Pál apostol azt mondja: de mi, akik jöttünk, bennünket mire kötelez ez az ige, mely arra tanít minket...

2. KÉT ADVENT KÖZÖTT

Nekem meggyőződésem, hogy Isten igéje komolyan és világosan két dologra irányítja figyelmünket. Egyik: mit higgyünk. Ez a bibliai tudományban a dogmatika. A második pedig az, hogyan éljünk, ez a rendszeres teológiában az etika. Tulajdonképpen Pál apostolnál, Péternél, Jakabnál, de különösen a Páli teológiában jelenik meg ez szenzációsan, mert amikor Pál apostol lefektet egy nagy dogmatikai tanítást, ugyanakkor a következő részben, vagy a következő levélben pedig megír egy nagy etikai felszólítást.

Majd holnap este, ha élünk, a korinthusi levelekkel fogunk foglalkozni a Biblia-iskolában. A Római levél után, amely egy nagy dogmatikai alapvetés bűnről, kegyelemről, megigazulásról, hit által való életről, és jön a Korinthusi levél, amely tiszta gyakorlat.

Azt mondja Pál apostol: igen, ezt most váltsuk aprópénzre, ahogy szoktuk mondani mi is, és nézzük meg, hogy mi következik ebből. Ha te ezt tudod, ha te ezt hiszed, ha te Isten színe előtt járó ember vagy, akkor Péter apostol mit mondott? Hogyan kell nektek élnetek szent életben. Ennek van valami következménye. Nem mondhatja azt az ember, hogy ott vagyok a templomban, és amikor onnan kimegyek, már azt teszek, amit akarok. A templomban szerényen imádkozgatunk, zsoltározgatunk, de amikor kimegyek, lehet, hogy elkezdek veszekedni, mert ott nem a templomban vagyok.

Azt mondja az apostol: hogyan kell élnetek e jelen való világon.

Amikor ezt leírja itt Pál apostol, hogy megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, mely arra tanít minket — mondhatná az apostol: arra kötelez minket...

Egyébként ennek a szónak van egy ilyen árnyalati jelentése is: kötelez bennünket. Mert a megjelent kegyelem, az üdvözítő kegyelem mindig kötelez bennünket. Pál azt mondja: tanít bennünket.

Éppen ezért az ember, aki megérti a Bibliában a kegyelemtant, az Isten üdvözítő kegyelmének a csodáját, az nem elbizakodott lesz. Az nem fennhéjázó lesz, nem gőgös lesz, az nem könnyelmű lesz. Ó, hát a kegyelem... az mindent befed. — Ennek az igének az alapján is vallom, hogy az az ember tanítható lesz. Mert mit mond az ige? Arra tanít minket.

Aki megérti az üdvözítő kegyelemről szóló tant, hogy Isten jön hozzám, felém az Ő könyörületével — úgy, mint az Éden-kertben is történt. Nem Ádám jelentkezett: jaj, Uram, vétkeztem. Ő mit csinált? Ő elbújt. Isten meg megy felé? Ádám, hol vagy? Megszólítja, reménységet ad neki, ígéretet ad, Krisztust hirdeti neki.

Ennek az igének az alapján is mondjuk: a kegyelemtan taníthatóvá tesz bennünket. Ha valakit lehet tanítani valamire az alázatos lesz. Próbálnám én valamire tanítani azt, aki nem akar tanulni. Aki tanulni kész az mindig alázatos és elfogadja, hogy amit neki tanítanak, azt meg akarja tanulni.

Én azt mondom — és mondja Pál is itt az igében — ez a tan az embert válaszadásra kötelezi. Hálára, odaadásra, odaszánásra kötelezi. Ha Isten kegyelme megjelent, akkor nem élhetek úgy, ahogy akarok. Akkor nem élhetek akár-hogy. Akkor nem élhetek norma, kontroll nélkül. Nem úgy van, hogy azt teszek, amit akarok.

Mit mond az ige? Arra tanít minket. Vagyis így fogalmaztam meg: ez az ige tulajdonképpen azt mondja, hogy a *megértett ige megélt igévé* legyen az életünkben.

Nem tudom, hol olvastam az elmúlt időszakban, lehet, hogy többen is olvasták. Emberek beszélgettek egymással, pontosan nem tudom most visszaadni, de ez a lényeg: arról beszéltek, hogy ki, melyik bibliafordítást szereti. (Egyébként megjegyzem, hogy fordítás nem sok van, inkább revideálások vannak, ami azt, hogy amit jól fordítottak, azt írjuk rosszul). Az egyik azt mondja: ő a Károli fordítást szereti, másik azt mondja: én az új fordítást, egy másik azt mondja: én a revideált fordítást. Akkor volt ott valaki, aki azt mondta: tudjátok, én elsősorban nem is a Károlit, nem is az új fordítást, én a gyakorlati életre lefordított Bibliát szeretem. Olyan megdöbbenő volt ez a mondat: gyakorlati életre lefordított Biblia. Én azt szeretem.

Mit mond ez az ige? Hogyan fordítjuk le a gyakorlati életünkben Isten kegyelmét? Ezt, hogy megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, amely arra tanít minket...

És most még mindig maradjunk az általánosságoknál, mert az olyan gazdag, hogy mire tanít minket... Ha tanít bennünket valamire, akkor az azt jelenti: meg lehet tanulni. El lehet sajátítani. Vagyis a Bibliában azt látjuk, hogy Isten nem tanít olyat az embernek, amit az ember nem tudna megtanulni, megtenni. Isten nem kér lehetetlent.

Amikor a Bibliában Isten lehetetlent kér — különben olyan is van —, például amikor azt mondja: tartsd meg a törvényt! Ha megtartod, élsz. És tudjuk, hogy a törvényt nem lehet megtartani. Még a legszentebb emberekben is csak csekély kezdetei vannak az engedelmességnek — fogalmazták meg 450 évvel ezelőtt a mi eleink. De akkor meg azért mondja a Szentírás, hogy ember jöjj rá, hogy te ehhez gyenge vagy. Kínálja a megoldást, hogy akkor neked egy erős Urat kell segítségül hívnod.

Tehát a Bibliában arról van szó, hogy amikor az Isten cselekvésre készített bennünket, akkor tulajdonképpen azt mondja: ember, nem magadtól kell ezt megtenned. Neked van egy nagy segítséged. Neked van egy nagy, erős Megváltód, aki betöltötte a törvényt, aki eleget tett Isten igazságának, és akivel együtt még a kőfalon is át tudsz ugrani, különben 5 cm-t sem tudnál átugrani magadtól.

Az Isten nem kért olyat az embertől, ami irreális, hanem olyat kért, és azt mondja itt az igében: „Megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk ebben a jelenvaló világban.” Röviden végigmegegyünk rajta, hogy mit jelent ez a számunkra.

Az első, amit mond: tagadja meg a hitetlenséget. Tulajdonképpen nem is a cselekedetre teszi itt a hangsúlyt, hanem belső gondolatra, belső lelki világra. Először is: tagadja meg a hitetlenséget. Az a szó, ami itt az eredeti szövegben áll, nem is hitetlenség, hanem istentelenség. Úgy is lehet fordítani: tagadja meg az istentelenséget, és ha egészen pontosan akarom, akkor azt jelenti: ne vállaljon közösséget az istentelenséggel.

2. KÉT ADVENT KÖZÖTT

Először azt mondja Isten kegyelme, amely megjelent Jézus Krisztusban: ez arra tanít minket, hogy ne Isten nélkül éljünk ebben a világban! Legyünk közösségben. János apostol hogyan írja? A mi közösségünk Jézus Krisztussal és az Atyával (első levele szinte ezzel kezdődik). Mi az életünk nagy titka, mi a szolgálatunknak a motiválója? Az, hogy nekünk közösségünk van Jézus Krisztussal és az Atyával. — Aztán kívánja János a levél olvasóinak, hogy nektek is. Ezeket pedig azért írjuk nektek, hogy közösségetek legyen egyrészt velünk, másrészt Istennel. Mert az ember Istenhez meg az atyafiakhoz kapcsolódik. Így éli meg a hitét. Így járhat az új életben. Így kap gyakorlati terepet. Istennel van egy közössége, van ismerete, aztán él a gyülekezetben, az meg azt jelenti: ott van a gyakorlati terep. — Mint amikor a szakmunkásképzőben elmondják, hogy kell hegeszteni, aztán kiküldik a műhelybe. Ott megy egy szaki, aki már 30 éve ezt csinálja, majd megmondja, hogy melyik végén fogd a forrasztópákát. Tankönyvből most már tudod, ez az elmélet, de amikor a terepre mész, ott a gyakorlat.

Isten igéje pont ezt mondja nekünk: látjátok? Az ige nem az élettől elrugaszkodott valamilyen száraz tan, hanem a te gyakorlati életre felkészítő tudomány, mely arra tanít minket. Nekünk, tulajdonképpen mit kell megnéznünk, Uram? Tanítható vagyok én? Nevelhető vagyok én? — Megtagadván a hitetlenséget vagy istentelenséget.

Arra figyeljünk, hogy a Biblia szerint ez nem egyszeri esemény, hogy én megtagadtam a hitetlenséget, hanem megtagadván... Ez azt jelenti, hogy a hívő embernek, míg e jelenvaló világon él, ezt folyamatosan tennie kell. Megtagadni a hitetlenséget. Különben ez a keresztyén harc.

Mondok egy példát a Bibliából. Ábrahám története. Isten egyszer azt mondja neki: gyere arra a földre, amit mutatok neked. Ábrahám elindul, nem tudva hova megy. Miért? Mert megtagadja a hitetlenséget.

Elég volt, hogy egyszer megtagadta a hitetlenséget vagy az istentelenséget? Nem! Mert amikor leér, akkor nemsokára éhség van, és ő mit mond? Menjünk oda, ahol van kenyér. Tudjuk, hogy milyen szégyenletes bukása lesz Ábrahámnak. Milyen szégyennel jön majd vissza, mert neki ott is meg kellett volna tagadnia az istentelenséget. Mikor korog a gyomra, neki akkor is azt kellett volna mondania: az én Istenem ez a föld és annak teljessége, és Ő úgy, és akkor ad nekem kenyeret, ahol, és amikor akar. Neki van hatalma arra, hogy ne haljak éhen itt a családommal. — Csodálatos, de meg kellett volna tagadnia a hitetlenséget.

Ez csak azért mondom, hogy lássuk azt, hogy bizony nem könnyű, amikor az ember a maga gondolatait csúri-csavarja. Nagy esze van, racionalista módon gondolkodik. Belemagyarázza, hogy felelős a családjáért. — Szóval, mennyire meg kellett volna tagadnia a hitetlenséget.

A világi kívánságokról most kifejezetten nem szeretnék szólni, de János apostol megint ettől óvja az akkori hívőket: ne szeressétek a világot! Se azokat, amelyek a világban vannak. Ne menj idegen területre! Ne menj te olyan területre, ahol nem az Isten dicsőségét munkálod, és nem az Isten dicsősége fog ragyogni.

Azt mondja tovább: mértékletesen, igazán és szentül éljünk e jelen való világon. Ez a szó: mértékletesen, tulajdonképpen megint csak az eredeti szövegben azt jelenti: józanul, értelmesen. A Bibliában a józanság nem az ittas állapot ellentéte. Nem úgy van, hogy azt jelenti nem rúgott be, hanem azt jelenti: megfontolt. Ahogy szoktuk mondani: itt jár a Földön, nem 2 méterrel a padlósínt felett.

Egyszer azt kérdezte valaki: mi ez, hogy józanul, mit jelent a Bibliában az, hogy józan? Tudtam, hogy neki mi a problémája, ezért is úgy fogalmaztam meg: kb. azt jelenti, hogy nem a legdrágább csokoládét veszed meg, hanem először a villanyszámládat fizeted be. Van egy sorrend, ez a józanság. Ha valakinek van 90 ezer Ft nettó fizetése, akkor nem vesz fel 40 ezer Ft kölcsönt, mert tudja, hogy be fog csődölni.

A Biblia életvezetési tanácsokat ad nekünk. Ma már az iskolákban tanítanak ilyet is. Miért ne? Kitelik abból a napi 10 órából. De ilyet is tanítanak: életvezetés. Ezt a régiiek megtanulták otthon, a mezőn, hogy mi az életvezetés. Ma el kell mondani. Mert józanul éljen Isten gyermeke! Megfontoltan. Nem is jelenti azt, hogy nem kell előrelátóan gondolkozni. De kell! Mert a Biblia mit mond? Azt mondja az ige: ne menj úgy harcba, hogy nem méred fel az erődöt! Ne építs úgy tornyot, hogy nem nézed meg: be tudod-e fejezni? A józanságra int. Legyetek megfontoltak!

Csodálatos ige. Azt mondja: igazán éljete e jelenvaló világban. Sokan mondják ma: hát, ebben a világban nem lehet igazán élni, nem lehet becsületesen, mert akkor végünk van, akkor belepusztulunk.

De mit mond Isten igéje? Nem azt, amit a világ mond, hanem azt: de igazán éljünk! Ez pedig azt jelenti, hogy Isten gyermeke életében van norma és van kontrol. Mihez igazodj, mi legyen a mérce, mi legyen a mérték a számunkra.

Szentül élni e jelenvaló világon azért fontos, hogy pont a szentül éléssel fejezi be, mert a szentül élés azt jelenti, amit az istentelenség, mint ellentét. Azzal kezdte: megtagadva hitetlenséget, és azzal fejezi be: szentül élni, mert ez a két fogalom egymással ellentétes. Az egyik azt jelenti: Isten nélkül, a szent pedig azt jelenti: Istennel.

Istennel azt jelenti: közösségben Óvele, Jézus Krisztusban élni és nekem benne lenni, Őneki meg a szívben hit által. Ez pont az ellentettje. Szentség a Bibliában azt jelenti: lefoglalva Isten számára. Ebben a tudatban élni, hogy Isten számára le vagyok foglalva. Nem vagyok szabad. Pál apostol mondja: Isten szolgája. Jézus Krisztus rabszolgája. Miért? Le vagyok foglalva. Hívhatnak, csábíthatnak. Vonhat-e világ, mondja az egyik énekünk. „Ha von magához e világ, én, mint Krisztusba oltott ág, tőle vegyem tápláltatásom.”

Mindenkinek azt mondhatom: én már le vagyok foglalva. Hát ki foglalt le téged? Jézus Krisztus. A hívő ember az, akinek az életére Jézus Krisztus kiírja: foglalt, és zárójelben aláírja: Ézsaiás 43,1.

Ismerjük. „Ne félj, mert megváltottalak! Miért vagy foglalt? Mert megváltottalak. Neveden szólítottalak, és az enyém vagy! — Ez az isteni foglalás. Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, mely arra tanít minket röviden összefoglal-

2. KÉT ADVENT KÖZÖTT

va, hogy le vagyunk foglalva a Megváltó számára. Miután le vagyunk foglalva, ebből kell, hogy következzen az, amit az ige mond: Megtagadva a hitetlenséget, folyamatosan, józanul, mértékletesen, igazán, szentül éljünk e jelenvaló világban, mert Isten kegyelme azt jelenti: hogyan élj, amikor pedig Jézus Krisztus megjelenik, az meg azt jelenti: hogyan éltél.

Az egyik. előre irányt mutató, a másik: megjelenése Jézus Krisztusnak számonkérő, mert akkor azt fogja nézni: ebből mennyi valósult meg.

Milyen jó, hogy van bűnbocsánat, mert ha ma jönne vissza Jézus, akkor én is, lehet, hogy te is, úgy állnánk: Uram, olyan kevés valósult meg belőle. Milyen jó, hogy az Atya Jézus Krisztuson keresztül fog bennünket nézni az ítéletben, aki azt mondja: „Eltörli a mi vétkeinket, és megbocsátja a mi bűneinket.” — De ez bennünket nem ment fel a felelősség alól. Az Isten kegyelme nem azt jelenti, hogy nem vagyok felelős, mert a mai ige azt mondja: felelős vagy! — Ezt nevezi a Biblia hitharcnak, ami nem is olyan egyszerű, de ezután ígér Jézus Krisztus jutalmat és az övéinek koronát, hófehér ruhát, hárfa húrjait pengetheti. Erre igyekezzünk!

Énekeljük a 455,3 dicséretet.

Ó-emberünk ha szenved, Az jó nekünk, tudom;
Ki vérnek, testnek enged, Az nem jár jó úton.
A láthatót ne bánd, Csak rázd le, mi kötözne:
Hadd törjön éned össze, Menvén halálon át.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük, hogy nem szűnsz meg bennünket tanítani, pedig olyan sokszor taníthatatlanok vagyunk. Olyan sokszor megbuktunk már a vizsgákon, amikor megnézted: vajon ezek a dolgok, hogy vannak az életünkben?

Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy sokszor a harcban elesünk, elbukunk, megrestülünk, meglanyhulunk, megállunk.

Kérünk, taníts bennünket, hogy óemberünkkel harcoljunk, gyilkoljuk, öldököljük meg földi tagjainkat, amelyek a világ felé vonnak mindig, az istentelenség, a hitetlenség felé. Amelyek meg akarnak akadályozni a józanságban, a szentségben, az igazságban. Harcol velünk és harcolj értünk egyetlen közbenjárónk, győzedelmes Krisztusunk.

Ámen.